

NUMMER 6 / 2025

Dit is Diest

magazine
voor wie
Nederlands
studeert

ALBA UIT DE DOMINICAANSE REPUBLIEK
SPREEKT MET LORENZO UIT VENEZUELA

**'Leven met een handicap
is niet gemakkelijk maar ik
blijf positief.'**

+ tips voor vrijwilligerswerk & activiteiten voor vrouwen

Hoe vier jij nieuwjaar?

Het nieuwe jaar is gestart.
Wat zijn jouw tradities op 31 december en 1 januari?

SEBASTIAN UIT EL SALVADOR IS 17 JAAR. HIJ WOONT 6 MAANDEN IN BELGIË EN HIJ ZIT IN DE OKAN-KLAS.

'In El Salvador vieren we het nieuwe jaar met familie en vrienden. We eten meestal kalkoen en om middernacht is er vuurwerk. We dansen ook cumbia, dat is een populaire dans in ons land.'

ANDY IS GEBOREN IN DE DOMINICAANSE REPUBLIEK EN HIJ WOONDE IN LONDEN. HIJ LEERT NEDERLANDS BIJ OKAN.

'Op 31 december komen we samen met de familie om te eten. We wensen elkaar een goede gezondheid, liefde en vriendschap in het nieuwe jaar. Er zijn cadeautjes en we dansen op traditionele Dominicaanse muziek, zoals salsa.'

SANYOGTA KOMT UIT INDIA. ZE STUDEERT NEDERLANDS NIVEAU 1.2 BIJ LIGO.

'Op de laatste dag van het jaar moeten we onze huizen heel goed poetsen. De volgende dag doen we traditionele kleren aan. Dan gaan we naar de sikh-tempel om te mediteren en te danken voor het nieuwe jaar. Daarna vieren we thuis feest, de mannen en vrouwen zitten in aparte kamers, en we eten lekkere gerechten.'

EHSAN WERKT ALS IT'ER AAN DE UNIVERSITEIT IN LEUVEN. HIJ KOMT UIT IRAN.

'Nowruz is de grootste feestdag van het jaar. We vieren het bij de start van de lente, dus op 20 of 21 maart. We dragen nieuwe kleren, bezoeken familie, geven cadeaus en eten traditioneel eten. Op de dertiende dag van het nieuwe jaar gaan we met vrienden en familie picknicken.'

NATALIIA KWAM 2,5 JAAR GELEDEN MET HAAR ZOON NAAR BELGIË. HAAR MAN IS IN OEKRAÏNE.

'We vieren twee keer nieuwjaar: op 1 januari maar ook op 14 januari, dat noemen we 'oud nieuwjaar'. We koken veel lekker eten, versieren het huis, zingen karaoke, dansen en spelen spelletjes. Soms gaan we op restaurant of we doen een barbecue met vrienden op het platteland.'

MARGARITA PAOLA IS GEBOREN IN CHILI EN ZE WOONT 5 JAAR IN DIEST.

'Ik vier het nieuwe jaar in juni, tussen de 21ste en de 24ste. Vanaf dat moment komt de zon terug dichterbij de aarde en dan zijn we dankbaar voor het leven en de natuur. Het is een traditie van het Mapuche-volk uit Chili en Argentinië.'

AGENDA: JANUARI & FEBRUARI

26 JANUARI EN 23 FEBRUARI

FAMILIEFILMS

Wil je graag met je kinderen naar de film gaan? Dat kan op de citadel in Cinema Paradiso. Op 26 januari is er voor kinderen vanaf 4 jaar *Vos en haas redden het bos*. Op 23 februari speelt *Niko het kleine rendier – Voorbij het noorderlicht*, een leuke animatiefilm voor kinderen vanaf 6 jaar. Tickets koop je online of in cultureel centrum Den Amer. Ben je jonger dan 26 jaar, krijg je een leefloon van het OCMW, of ben je werkloos? Dan betaal je 4 euro. Andere mensen betalen 8 euro.

info: ccdiest.be

ELKE ZATERDAG

NEDERLANDS OEFENEN

Een taal leren is niet gemakkelijk. Een goede tip is veel praten. Dat kan elke zaterdag tussen 10 uur en 12 uur in de bibliotheek. Tijdens *BibBabbels* oefen je met vrijwilligers om beter te spreken. Je leert ook nieuwe mensen kennen en voor kinderen zijn er aparte activiteiten. Je moet niet inschrijven en de *BibBabbels* zijn gratis.

info: 013 35 77 85 of diversiteit@diest.be

LENTE

FIETSLESSEN

Fietsen is goedkoop, goed voor je gezondheid en het maakt je leven gemakkelijker. Vanaf februari kan je inschrijven voor een gratis cursus om te leren fietsen. De lessen starten in de lente en iedereen die ouder is dan 16 jaar kan meedoen. Heb je geen fiets? Dat is geen probleem want je kan oefenen met een fiets van de fietsschool.

inschrijven: diversiteit@diest.be

LORENZO KWAM 7 JAAR GELEDEN
VAN VENEZUELA NAAR BELGIË

‘Leven met een handicap is niet gemakkelijk maar ik blijf positief.’

Omdat Lorenzo slecht ziet, is het moeilijk om zijn kinderen zelf naar school te brengen. Daarom zijn er vrijwilligers, zoals Alba, die dat doen. Alba vindt Lorenzo een inspirerende man en ze praat met hem over zijn leven met een ernstige ziekte.

Alba: ‘Kan je iets meer vertellen over je ziekte?’

Lorenzo: ‘Ik ben geboren met het Usher-syndroom. Als je deze ziekte hebt, hoor je slecht of niks. Je ziet niet goed en je zicht wordt altijd slechter tot je blind wordt. Ik heb een hoorapparaat en ik heb leren wandelen met een witte stok. Elke dag neem ik ook 4 pilletjes omdat ik soms niet normaal kan wandelen. Zonder pilletjes val ik veel.’

Alba: ‘Hoe is het leven met deze ziekte?’

Lorenzo: ‘Toen de dokter vertelde over de ziekte, was ik 12 jaar. Ik dacht dat dit het einde van mijn leven was. Maar dat was niet zo. Het was het begin van een nieuwe uitdaging. Elke periode in mijn leven is moeilijk want ik moet me altijd aanpassen. Toen ik 12 jaar was, kon ik alleen in het donker niets zien. Toen ik 25 jaar was, kon ik ook tijdens de dag niet goed meer zien met mijn linkeroog. Nu ben ik 36 jaar en kan ik ook met mijn rechteroog niet goed meer zien. Als ik naar jou kijk, zie ik je gezicht, maar ik kan je armen en handen niet zien. Het is alsof ik altijd door een tunnel kijk. Het is niet gemakkelijk maar als je positief blijft, is het niet zo moeilijk. Positief blijven is een goede manier om te vechten tegen dit syndroom.’

NIET ZIEK MAAR ZWANGER

Alba: ‘Je bent geboren in Venezuela maar je familienaam, Masoud, is Arabisch. Hoe komt dat?’

Lorenzo: ‘Mijn ouders komen uit Syrië en ze verhuisden in 1987 naar Venezuela omdat er toen ook oorlog was tussen Syrië, Libanon en Israël. Masoud betekent ‘iemand die blij is’. Ik heb ook een Arabische

voornaam, mijn Syrische familie noemt me “Nashaat”.’

Alba: ‘Komt je vrouw ook uit Venezuela?’

Lorenzo: ‘Ja, Maria is daar geboren. Ze was katholiek, maar ze is moslim geworden. Ze ging naar de moskee en daar heb ik haar leren kennen. Maria werkt als poetsvrouw bij het OCMW van Diest. We hebben samen 3 kinderen. Onze zoon Mahdi is 9 jaar, onze dochters Marwa en Malak zijn 6 jaar en bijna 2 jaar. Marwa is de reden dat we nu in België zijn.’

Alba: ‘Vertel!’

Lorenzo: ‘In Venezuela konden de dokters mij niet helpen. Ik had een vriend in Zweden. Hij nodigde me uit om hem te bezoeken en naar een Zweedse dokter te gaan. Maria en ik kochten een vliegtuigticket naar Zweden en we moesten overstappen in Brussel. Maar toen we in Brussel kwamen, voelde Maria zich heel ziek. We gingen naar een dokter en die vertelde dat Maria niet ziek was, maar zwanger. Toen we het goede nieuws hadden gekregen, wilden we verder reizen, naar mijn vriend in Zweden. Maar dat mocht niet. De politie kwam voor een interview en we moesten in België blijven. Als Maria niet zwanger was geweest, woonden we nu in Zweden!’

Alba: ‘Wilde je dan niet teruggaan naar Venezuela?’

Lorenzo: ‘Nee. De dokters in Venezuela konden mij niet helpen maar er waren ook veel andere problemen in mijn thuisland door de ruzies tussen de maffiabendes. Toen ik 8 jaar was, is mijn beste vriend neergeschoten. Een paar jaar later is mijn neef in de rug geschoten terwijl we samen een hotdog aan het eten waren. Mijn papa werkte als een soort politieagent, hij hielp om de drugsoorlogen te verminderen. Toen ik 12 jaar was, is hij vermoord in

zijn auto. Later zijn ook nog 2 collega’s vermoord. Ik wil niet teruggaan, ik hou niet van Venezuela.’

Alba: ‘Waar woont je familie?’

Lorenzo: ‘Mijn zus woont in Colombia, mijn broer in Mexico. Een deel van mijn Syrische familie woont in Europa. Mijn mama en mijn andere broer wonen nog in Venezuela. Mama wil mij heel graag zien, ze wil mij knuffelen. Maar het is psychologisch te moeilijk voor mij om terug te gaan. Ik kan het nu nog niet. Zij wil niet naar hier komen, ze is bang van verandering. Maar we spreken elkaar elke week.’

ALTIJD DANKBAAR

Alba: ‘Kan je in België blijven?’

Lorenzo: ‘Ja, omdat ik een ernstige ziekte heb en er in mijn thuisland geen goede medische zorg is, heb ik een medische regularisatie gekregen. Vanaf volgend jaar kan ik de Belgische nationaliteit aanvragen. Diest is mijn tweede thuis. De mensen zijn vriendelijk en ik voel me hier veilig. Hier kan ik met mijn ziekte een beter leven hebben.’

Alba: ‘Hoe gaat je ziekte evolueren?’

Lorenzo: ‘Nu zie ik nog 60%, met een oor hoor ik 40%, met het andere oor 60%. Het zal slechter worden maar de dokters weten niet wanneer. Ik zal geopereerd worden om een beter hoorapparaat in mijn hoofd te krijgen. Ik ben nu ook braille aan het leren om mij voor te bereiden op de toekomst. Samen met een ergotherapeut oefen ik om bijvoorbeeld met mijn ogen gesloten de trap te nemen of een glas te vullen met water. Vandaag kan ik nog koken, schilderen of naar schilderijen kijken in een museum. Morgen misschien niet meer. Daarom wil ik alles nu doen en zien.’

Alba: ‘Jij hebt deze koekjes gebakken. Hoe komt het dat je zo goed kan koken?’

Lorenzo: ‘Ik hou van koken en daarom heb ik in Brussel een intensieve opleiding van 2 jaar gevolgd. Stoofvlees, heel populair bij Vlamingen, is mijn favoriete gerecht. Maar ik mag niet meer werken als kok. Het is te gevaarlijk. Ik zou heel graag een job vinden als sociaal assistent, of als tolk, in een call center of in de administratieve sector. Maar ik moet mijn Nederlands eerst nog verbeteren. Daarom volg ik nu terug les. Ik vind Nederlands niet zo moeilijk. Alleen de zinsconstructie, die is moeilijk.’

Alba: ‘Je hebt geen job maar je doet wel vrijwilligerswerk. Waar doe je dat?’

Lorenzo: ‘Ik ga met mensen van de organisatie Caritas naar middelbare scholen. Daar vertel ik aan de jongeren over het leven van migranten en over mijn handicap. Het zijn complexe thema’s maar ik vind het leuk. De kinderen zijn nieuwsgierig en leergierig. “Je sprak de taal niet en je kende hier niemand, hoe heb je het allemaal gedaan?”’, vragen ze.’

Alba: ‘Hoe blijf je altijd zo optimistisch, Lorenzo?’

Lorenzo: ‘Mijn advies is om altijd dankbaar te zijn. Ik ben blij dat ik goede vrienden heb, ik ben blij met mijn vrouw en kinderen, ik ben blij dat ik elke dag op mijn hometrainer kan fietsen. Het leven verandert de hele tijd. Op moeilijke dagen zeg ik tegen mezelf: “Lorenzo, dat duurt niet lang”. Soms ben ik bang want het leven is voor mensen die kunnen zien. Maar mijn psycholoog zegt dat alleen gekken nooit bang zijn. Het leven is complex maar mooi, en je moet genieten van de mooie momenten.’

‘Diest is mijn tweede thuis. De mensen zijn vriendelijk en ik voel me hier veilig.’

De Vrouwenkring

Hoda en Larysa gaan elke dinsdagvoormiddag naar de Vrouwenkring. Dat is een groep vrouwen die samenkomen om te babbelen en om in Diest leuke dingen te doen. Het is een mooie manier om andere mensen te ontmoeten en de stad beter te leren kennen.

SOCIAAL CONTACT

Hoda: 'Vorig jaar ben ik begonnen bij de Vrouwenkring omdat ik nieuwe vrienden wilde maken. Als immigrant moet je altijd van nul beginnen en sociaal contact is heel belangrijk.'
Larysa: 'Ik volg bij CVO Volt de cursus *Ik doe mee*. Voor die cursus moest ik een organisatie kiezen om 40 uur taalstage te doen. Daarom heb ik de Vrouwenkring gekozen. Ik vind het een prachtige groep waar alle vrouwen welkom zijn.'

PRATEN & LUISTEREN

Larysa: 'Voor mijn eerste bezoek aan de Vrouwenkring had ik een beetje stress, omdat mijn Nederlands nog niet zo goed is. Maar alle vrouwen zijn vriendelijk en dus voelde ik me de tweede keer veel rustiger. We hebben samen pannenkoeken gegeten in het sociaal restaurant, we hebben

gewandeld in Diest en we gaan ook salsa leren dansen.'

Hoda: 'De Vrouwenkring leert mij om met respect te luisteren naar andere mensen en ik leer veel over culturele verschillen. We kunnen ook praten over problemen thuis, bijvoorbeeld met de partner of kinderen, en samen zoeken we oplossingen.'

NEDERLANDS OEFENEN

Hoda: 'De activiteiten zijn informatief en interessant. Ik zal dus zeker blijven gaan. Het is leuk dat er mensen zijn in Diest die deze activiteiten voor ons organiseren.'

Larysa: 'Als mijn taalstage gedaan is, zal ik naar de groep blijven gaan. Het is een goede manier om nieuwe woorden te leren en mijn Nederlands te verbeteren. Ik ben blij dat ik voor de Vrouwenkring heb gekozen.'

WIL JE OOK NAAR DE VROUWENKRING GAAN?

De Vrouwenkring komt elke dinsdag samen van 10 uur tot 12 uur. Je moet niet inschrijven en de activiteiten zijn gratis. Soms zijn de activiteiten in Tarsenaal, Hasseltsestraat 41, soms op een andere plaats in Diest. Wil je weten waar de volgende activiteit is? Stuur dan een e-mail naar diversiteit@diest.be.

CAROLINE JULIEN

Ik ben Feride en ik kom uit Turkije. Ik heb 2,5 jaar in Brussel gewoond en nu woon ik een half jaar in Diest. In Turkije heb ik een diploma computerprogrammeur behaald maar ik heb nog nooit gewerkt. Ik zou graag vrijwilligerswerk doen. Zo kan ik mijn Nederlands oefenen en mij voorbereiden op een eerste job. Hebben jullie tips voor mij?

IN EEN WOONZORGCENTRUM

Werk je graag met oudere mensen? Ben jij vriendelijk en stipt? Dan kun je als vrijwilliger wekelijks helpen in 2 woonzorgcentra in Diest. Je kan praten of wandelen met de senioren, helpen met de maaltijden of samen naar de markt gaan op woensdag. Je moet al goed Nederlands spreken maar fouten maken mag. Het is belangrijk dat je niet bang bent om te praten.

Interesse? Contacteer WZC Huize Sint-Augustinus op 013 35 50 00 en vraag naar Lien Pittevels of Michelle Van Casteren. Of contacteer Nikki van WZC Ezeldijk op 013 35 04 60 of via nikki.hannes@campusezeldijk.be.

IN EEN SCHOOL

Op maandag, dinsdag, donderdag en vrijdag kan je in een van de 4 KSD-scholen in Diest helpen bij de middagactiviteiten. Tussen 12 uur en 13 uur kan je met de kinderen sporten, spelletjes spelen of praten. Het is belangrijk dat je graag communiceert met jonge mensen en dat je een uittreksel uit het strafregister hebt. Dat is een officieel document dat je gratis kan vragen bij de gemeente.

Interesse? Stuur een e-mail naar sophie.tits@ksdiest.be en schrijf op welke dagen je kan, welke activiteiten je graag wil doen en met welke kinderen (basisschool of secundaire school) je liefst wil werken.

BIJ EEN VROUWENORGANISATIE

Femma Diest is een organisatie die activiteiten voor vrouwen organiseert, zoals creatieve workshops, uitstappen en sportlessen. Vrouwen zijn welkom om vrijwilligerswerk te doen. Het is niet regelmatig maar alleen als er activiteiten zijn. Het niveau Nederlands is niet belangrijk.

Interesse? Bel Gilberte Appeltants op 0477 49 97 58 of stuur een e-mail naar appeltantsgilberte@gmail.com.

BIJ DE DIENST DIVERSITEIT

De Dienst Diversiteit organiseert veel leuke projecten, zoals BibBabbels, de Vrouwenkring, Taalbad en de seniorenweek. Vrijwilligers zijn welkom om te helpen bij alle activiteiten.

Interesse? Bel naar 013 35 77 85 of stuur een e-mail naar diversiteit@diest.be om een afspraak te maken voor een gesprek. De mensen van Diversiteit zoeken dan samen met jou naar vrijwilligerswerk dat past bij jouw talent.

WAT KIEST FERIDE?

'Ik vind de vrouwenorganisatie leuk want zij organiseren uitstappen en ik hou van nieuwe dingen leren. Ik ga Femma contacteren.'

Zien in Diest

HET TEAM VAN
DIT IS DIEST
GING NAAR DE
TROOSTPLEK.

‘Het is een mooie plaats,
zeker als het weer goed is.
Er zijn geen bankjes om op
te zitten, dat is jammer.’

ALBA

‘Deze plaats herinnert me
aan Soueïda in Syrië. Daar
staat ook een ruïne van
een heel oude kerk. In mijn
moedertaal zeggen we: ook
in ruïnes vind je kunst!’

LORENZO

‘De natuur kan je troost
geven als je ervan geniet.’

MARGARITA

‘Je kan hier in alle rust
met de geesten praten en
via de muren van de oude
kerk voel je het verleden.’

VIKTOR

DE TROOSTPLEK IN DE SINT-JANSRUÏNE

Als je pijn of verdriet hebt, wil je troost. Je kan troost vinden in een knuffel met iemand, of in mooie muziek, of in de natuur. In het centrum van Diest is **een speciale plaats waar je rustig kan nadenken en steun kan vinden als je triestig bent**. Het is een troostplek. Deze troostplek

is in de ruïne van de Sint-Janskerk. Je ziet de muren van een oude kerk die 450 jaar geleden kapot is gemaakt in een oorlog. Nu is de Sint-Jansruïne een mooie, groene plek waar je alleen of met je familie kan zitten, genieten van de natuur en herinneringen delen. In Vlaanderen zijn sinds de coronatijd

veel troostplekken. Veel mensen hebben toen afscheid moeten nemen van hun geliefden, en het was moeilijk om elkaar te troosten. Op de troostplekken worden ook bloemen geplant: dat is een symbool voor kracht en hoop.

Deze **Dit is Diest** is gemaakt in CVO Volt door Alba Castillo De la Cruz, Caroline Julien (fotografie), Hoda Shariati, Irma Kemper, Larysa Svyrenko, Lorenzo Masoud Masoud, Margarita Paola Fuentes Erices, Sara Bosmans (coördinatie & eindredactie), Sarah Buyst (vormgeving), Viktor Kovalenko. V.U.: José Gonzalez, Hasseltsestraat 37, 3290 Diest
REAGEREN? dit.is.diest@cvo.volt.be